

det sig, hvis f. Eks. de 280,000 stemte for og de 20,000 imod, saa er der et virkeligt Udtryk for Vælgermassens, for Befolkningens Ønske, idet Majoriteten er saa stor, at den betyder noget. Jeg lægger derfor ogsaa Vægt paa, hvorledes Afstemningen i det kirkelige Udvalg i sin Tid faldt, hvorledes Majoriteten var, og det kan ikke siges, at man da stod saadan omtrent halvt om halvt og derfor ikke fik noget klart Udtryk for, hvad der egentlig var Meningen i Forsamlingen. De tre Forslag knyttede sig jo alle til hverandre, men da særlig Forslagene om Kirkeforfatningen og Besættelsen af gejstlige Embeder. Ved Afstemningen om Kirkeforfatningen gik det da saaledes til: 1 var fraværende, nemlig Folketingets Formand, 2 svarede: stemmer ikke, 9 stemte imod, men af disse 9 stemte de 3 imod, ikke fordi de skulde være Modstandere af en Kirkeforfatning eller de Hovedsynspunkter, der gjorde sig gældende i Udkastet, men fordi de havde ønsket noget efter deres Mening endnu bedre, kirkelig set endnu mere betryggende og tilfredsstillende. Saa var der 24, der stemte for Forslaget. Der var altsaa kun 6 af en Forsamling paa 36, der klart og tydeligt bevidst stemte imod, fordi de vare imod en Kirkeforfatning. Det kalder jeg, at der foreligger et klart Svar fra denne Forsamling. Og det synes jeg er en yderligere Grund til at godtgøre Rigtigheden af, hvad jeg sagde, at efter et saadant Resultat var man berettiget til at vente, at der blev taget Hensyn til de Hovedtanker, til de Hovedprincipper, der gjorde sig gældende i disse Forslag. Nu er der imidlertid Aar efter Aar, Gang efter Gang blevet forelagt Forslag, der ikke have taget disse Hensyn. Vi kunne ikke — og naar jeg siger vi, mener jeg først og fremmest Forslagsstillerne, men jeg ved, at vi have Tilslutning fra adskillige Medlemmer i denne Sal og fra mange, mange Landet over — se andet, end at der her virkelig er vist vor Folkekirke en Mangel paa Hensyntagen, og det er det, vi her gøre et Forsøg paa at gøre godt igen.

Man kunde jo spørge: er der Trang endnu til et saadant Organ for Folkekirken? Have Tiderne ikke forandret sig i de forløbne 5 Aar, saaledes at man nu kan sige, at denne Trang ikke mere er til Stede? Jeg vil dertil sige: Trangen er efter vor Mening til Stede nu mere end nogen Sinde før. Jeg skal blot nævne nogle faa Spørgsmaal. Først den Arboer-Rasmussenske Sag. Den synes jeg peger

i høj Grad i Retning af, at man maatte ønske, at der virkelig fandtes et saadant Organ, der var den danske Folkekirkes Røst. Endvidere Biskoppernes saa modsigende Udtalelser angaaende den højtærede Ministers Forslag til en Menighedsraadslov. Ogsaa de pege i Retning af, at der tiltrænges et saadant Organ, der kan svare paa den danske Folkekirkes Vegne. Jeg kunde endnu som et tredie Moment blandt flere nævne den Bevægelse, der netop i den sidste Tid har gjort sig gældende i vort Folk, og som blandt andet har faaet sit Udtryk ved de tre store Møder, der nylig ere afholdte her i Byen, i Aarhus og i Odense.

Jeg skal indskrænke mig til saaledes ganske kort at motivere Fremsættelsen af disse Forslag og i Dag selvfølgelig ikke komme ind paa noget Punkt selve Forslagene vedrørende, hvilket jo hører hjemme paa den Dag, da de komme til Behandling her i Tinget. Jeg vil blot til Slut sige, at vi ere ganske paa det rene med, at ogsaa det kirkelige Udvalgs Udkast til Love, som vi fremlægge her som Lovforslag, ere Menneskeværk, derfor heller ikke fuldkomne. Der er tværtimod meget i dem, som vi kunne ønske anderledes, og det vil jo kunne komme frem under Forhandlingen senere. Men naar vi forelægge dem her, er det af den Grund, jeg har nævnt. De fremlægges her som et godt og rigtigt Forhandlingsgrundlag for Behandling af disse store Spørgsmaal her i Tinget, og vi mene som et langt rigtigere, langt naturligere, langt bedre og hensynsfuldere Grundlag end det foreliggende Forslag til en Menighedsraadslov.

Med disse faa Ord skal jeg anbefale Lovforslagene til det høje Tings velvillige Behandling.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Derpaa foretoges:

Tredie Behandling af Forslag til Lov for Færrerne om Ophævelse af Kundgørelse ved Kirkestævne m. m.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 246).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget i dets Helhed sattes til Forhandling.